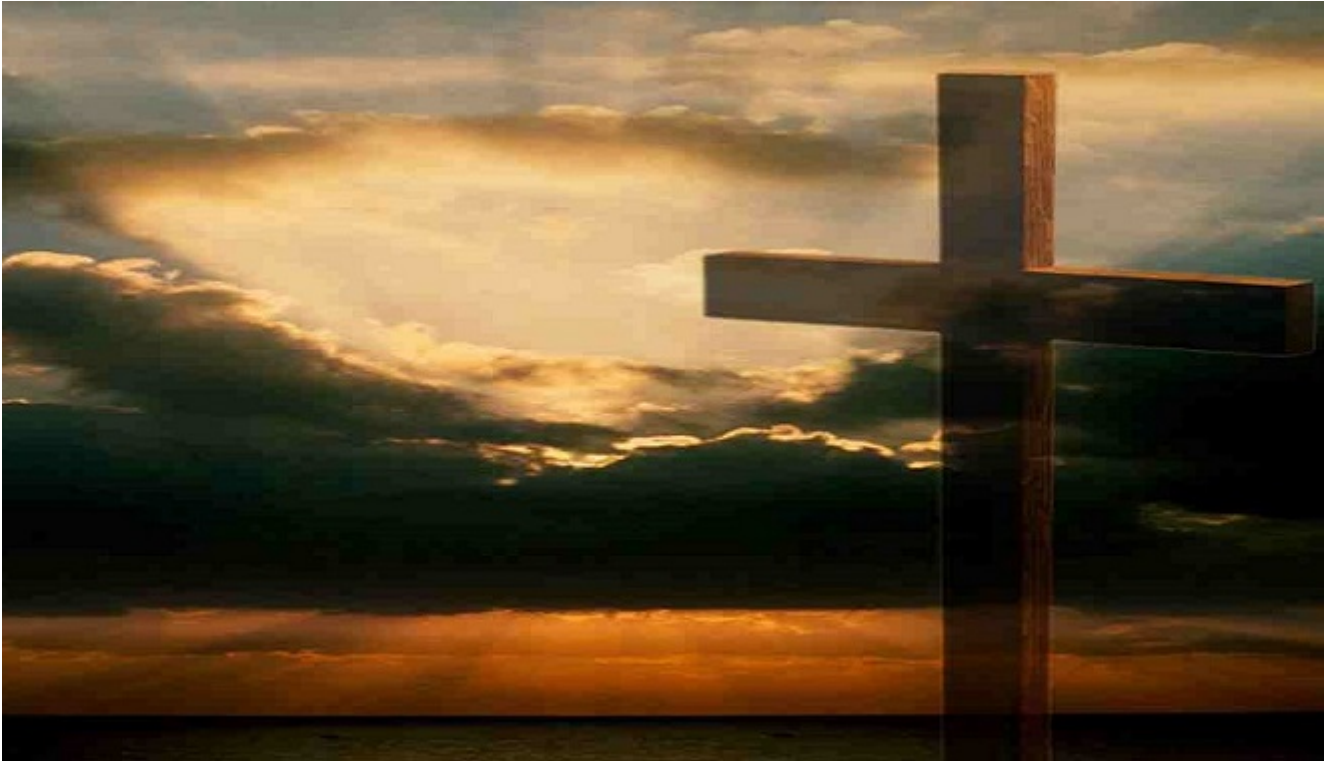

Ζωηφόρος Σταυρός και θανατηφόρα αμαρτία

Ορθοδοξία / Θεολογία

Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος

«Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός», αναφωνεί ο υμνωδός στα τροπάρια της εορτής της Σταυροπροσκυνήσεως, και συνεχίζει: «...η θύρα του Παραδείσου, ο των πιστών στηριγμός, της Εκκλησίας το περιτείχισμα». Ζωηφόρο αποκαλεί τον Σταυρό ο υμνωδός και δι' αυτού η Εκκλησία του Χριστού, διότι χάρη στον καρπό του Σταυρού, στην γεύση δηλαδή του «ξύλου της ζωής», του Χριστού, γευτήκαμε εμείς οι απόγονοι των πρωτοπλάστων όχι την πικρά γεύση του θανάτου αλλά την γλυκιά ηδονή της ζωής.

Ο Σταυρός, λοιπόν, με την άνοδο του Κυρίου πάνω Του, ανανοηματοδοτείται και από σύμβολο θανάτου γίνεται σύμβολο της ζωής, από σύμβολο εσχάτης ταπεινώσεως και εξευτελισμού γίνεται σύμβολο ανορθώσεως και τιμής, από φονικό όργανο για τους αμαρτωλούς γίνεται όργανο σωτηρίας για τους μετανοούντες, και εν τέλει σύμβολο λυτρώσεως και σωτηρίας.

Εμείς, όμως, οι άνθρωποι φαίνεται ότι δεν έχουμε αντιληφθή τον σταυρό ως λυτρωτικό και σωτήριο σύμβολο, γι' αυτό και αρνούμαστε πεισματικά να τον σηκώσωμε. Προτιμάμε λοιπόν να γονατίζωμε υπό το βάρος των αμαρτιών μας, παρά να αγωνιζώμαστε να τις αποβάλλωμε. Προτιμάμε να παραμένωμε υποδουλωμένοι στα πάθη μας, στην φιλαυτία, στην φιλοδοξία, στην φιληδονία και στα συμπαραομαρτούντα, παρά να κοπιάζωμε, για να τα αποτινάξωμε από πάνω μας. Προτιμάμε να αρρωσταίνουμε από τις αμαρτίες μας, ψυχικές και σωματικές, παρά να τις εξομολογούμαστε και να θεραπευώμαστε οριστικά από αυτές. Προτιμάμε επίσης, για να λυτρωθούμε από τα δεινά μας, να εμπιστευώμαστε επίγειους «σωτήρες», που μας ζητάνε μάλιστα να θυσιάζωμε όλα τα αγαθά μας και τις ελευθερίες μας, παρά να εμπιστευτούμε τον ουράνιο Σωτήρα μας, που θυσιάστηκε ο ίδιος για μας, χωρίς να ζητήσει την δική μας υποχρεωτική θυσία.

Και εάν ζητάη από εμάς να τον ακολουθήσωμε, δεν εκβιάζει το θέλημά μας, διότι Εκείνος μας έπλασε αυτόβουλους και αυτεξούσιους. Ζητάει να τον ακολουθήσωμε, όχι για να αυξήση τους οπαδούς Του, διότι πολύ απλά η εξουσία Του δεν είναι «εκ του κόσμου τούτου», της αμαρτίας, αλλά απλώνεται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης και του ουρανού. Ούτε επιθυμεί να τον ακολουθήσωμε, για να μας κατεξουσιάση, όπως οι επίγειοι άρχοντες, εφ' όσον Εκείνος «ουκ ήλθε διακονηθήναι αλλά διακονήσαι».

Αυτή είναι και η μεγάλη Του διαφορά απ' όλους τους άλλους επίδοξους σωτήρες. Εκείνοι, υποσχόμενοι την σωτηρία μας από τα δεινά του κόσμου τούτου, για να μας δελεάσουν, στην αρχή μας σκορπίζουν απλόχερα πλούτη, δόξες και απολαύσεις, και μόλις μας δένουν στα δίκτυα τους, μας τα αρπάζουν πάλι, αποσπώντας και την πολυπόθητη ελευθερία μας, ή, για να συνεχίσουν να μας τα παραχωρούν, απαιτούν όλο και μεγαλύτερες και περισσότερο δυσβάστακτες θυσίες. Και όταν πετύχουν πλήρως τον στόχο τους και δεν μας έχουν πλέον ανάγκη, τότε μας πετούν κι εμάς, κατά το λαϊκό: «ο διάβολος δεν αγαπάει ούτε τα παιδιά του».

Εκείνος, όμως, ο Χριστός μας, επαγγέλλεται την σωτηρία μας όχι από τα δεινά του κόσμου τούτου αλλά από τα πάθη μας, και μας την χαρίζει απλόχερα, θυσιαζόμενος ο ίδιος πρώτα για μας. Γι' αυτό θέτει ως προϋπόθεση για την δική μας σωτηρία την θυσία των παθών μας. Και επειδή ξέρει ότι αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο, προσφέρεται να μας τείνη χείρα βοήθειας, να γίνη ο Κυρηναίος μας, αρκεί εμείς να συγκατατεθούμε στην βοήθειά Του. Αλλά για να το κάνωμε αυτό, χρειάζεται να πιστέψωμε ότι Αυτός, ο Χριστός, είναι «η οδός, η αλήθεια και η ζωή».

Εάν πιστέψωμε ότι Αυτός είναι η αλήθεια, τότε καλούμαστε να ακολουθήσωμε και την προτροπή Του, να αγωνιστούμε δηλαδή να εισέλθωμε «διά της στενής πύλης», και ακόμη να είμαστε υποψιασμένοι ότι είναι «πλατεία η πύλη και ευρύχωρος η οδός η απάγουσα εις την απώλειαν», γι' αυτό και «πολλοί οι εισερχόμενοι δι' αυτής». Αντιθέτως, να είμαστε έτοιμοι και αποφασισμένοι ότι «στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν», γι' αυτό «και ολίγοι εισίν οι ευρίσκοντες αυτήν».

Ο Χριστός λοιπόν όχι μόνον δεν μας είπε ψέματα για τον δρόμο του Σταυρού και της σωτηρίας, ότι είναι δύσβατος και ανηφορικός, αλλά μας προσέφερε και τα κριτήρια, για να ξεχωρίζωμε τους γνήσιους προφήτες της σωτηρίας από τους ψευδοπροφήτες. Μας προειδοποίησε ότι οι προβατόσχημοι ψευδοσωτήρες αναγνωρίζονται «εκ των σαπρών καρπών αυτών» (Ματθ. ζ', 13-20), εφιστώντας

μας έτσι την προσοχή, ώστε όχι μόνον να τους αποφεύγωμε αλλά και να βαδίζωμε στην οδό της σωτηρίας «διά αγαθών έργων».

Ας έχωμε λοιπόν τα μάτια μας ανοικτά, ώστε να μην εξαπατώμεθα από τις επαγγελίες του πονηρού και των πονηρών. Ας μην αυταπατώμεθα! «Ο δρόμος της αρετής» είναι ο μόνος σωτήριος και λυτρωτικός, ενώ «ο δρόμος της κακίας» και της αμαρτίας είναι ολέθριος και θανατηφόρος. Γι' αυτό η Εκκλησία μας ψάλλει: «Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, δι' ου κατεπόθη του θανάτου η δύναμις, και υψώθημεν από γης προς ουράνια».

Εάν θέλωμε επομένως και εμείς να υψωθούμε προς τον ουρανό, για τον οποίον πλαστήκαμε, ας παρακαλούμε τον Εσταυρωμένο Κύριό μας και Θεό μας, στο εναπομείναν στάδιο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, να μας ενδυναμώνη να σταυρώνωμε τα προσωπικά μας πάθη και να αποδιώχνωμε το σκοτάδι των αμαρτιών μας, ώστε να μπορέσωμε να ζήσωμε στο φως της Αναστάσεως του Χριστού, που είθε να αποτελέση φέτος και την προσωπική και επί τέλους, διά πρεσβειών του Ιδίου και της Παναγίας μητρός Του, και την καθολική ημών ανάσταση. Κύριε, ευδόκησον και «Σταυρέ του Χριστού σώσον ημάς εν τη δυνάμει Σου!».

<https://bit.ly/3IMc3dN>